

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2559/2023
20.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради дуга, одлучујући о ревизијама тужиље и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 680/23 од 22.02.2023. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужиље и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 680/23 од 22.02.2023. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизија тужиље и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 680/23 од 22.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1641/21 од 13.09.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено од стране тужиље у поднеску од 30.08.2022. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиљи на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године до септембра 2018. године, исплати појединачно наведене месечне износе са законском затезном каматом, како је ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати појединачно наведене месечне износе, са законском затезном каматом ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој, на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, одлучено је да

свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом шестим изреке, одлучено је да се тужиља ослобађа плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 680/23 од 22.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалба тужиље и жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртном и делу става петог изреке у односу на тужиљу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља и тужени су благовремено изјавили ревизије, због погрешне примене материјалног права, тужиља побијајући је у делу којим је одлучено о трошковима поступка, а тужени побијајући је у усвајајућем делу, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ни један од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужени о томе приложио одговарајуће пресуде. Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеним, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, ревизијом тужиље се оспорава другостепено решење којим је потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде и којим је одлучено о трошковима поступка по жалби. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка, не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужиље и туженог, као изузетно дозвољеним применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизије тужиле и туженог нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 15.03.2021. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 4.527,49 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 28. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија тужиле изјављена против другостепене одлуке у делу одлуке о трошковима поступка, којом је одлучено о споредном тражењу тужиле, које не чини њихово главно потраживање, то ревизија тужила није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић